

Kol Soteh

כל סוטה

גליון מספר: 106 לתאריך: 11/12/2016

עלון בלתי תלוי מיסודו של משה בן-חיים ז"ל ודני נמלי ייבדל לחיים ארוכים

An independent magazine established by the late Moshe Ben-Chaim, RIP and Dani Namali, long may he live

הוצאה מיוחדת!!!

Special edition!

Magazine editor: David Ellman

עורך העיתון - דוד אלמן

ניתן להגיע לכל עלוני "כל סוטה" החל מהראשון ב- 5/11/1976 ועד היום, זאת על ידי לחיצה על הקישור בתחתית המלבן הירוק. ניתן גם לסרוק את הסמל משמאל באפליקציה מתאימה בנייד.

אתר ארכיון "כל סוטה"

"Kol Soteh" Archive site

<http://www.d-ellman.com/divrei/other/soteh.html>

"הוצאה מיוחדת" על מה ולמה? / דוד אלמן

גל עכור של תסכול עובר על חלק לא קטן של אכלוסיית כפר הנשיא בתקופה האחרונה כשבעקבותיו גל מסוכן של "עזיבות פנימיות"!
יודע חקלאי פיקח שלא ניתן לקבל פירות משובחים מעץ עם שורשים רקובים!
עם כל הכבוד לקהילת כפר הנשיא (או מה שנותר ממנה), ישנה הרגשה "לא טובה" בלשון המעטה לגבי התנהלות המערכת וכן התנהגות נבזית ופחדנית של חלק קטן מהאכלוסיה.
במידה ואנחנו בודדים המרגישים כך, אפשר להתעלם מאתנו ולהפוך אותנו לשקופים.
לצערי אני יודע בוודאות שהחשים כך הם מרובים מהנראים לעין.
אני רוצה להחזיר את כפר הנשיא להיות הבית שלי כפי שהיה עד לפני שנים מספר.
הדרך הנכונה לטפל בבעייה כלשהי היא לשים אותה על השולחן ולא לטאטא אותה מתחת לשטיח.
על שום האמור לעיל, ראיתי לנכון לאפשר העלאת הנושא בעיתון היחיד שנותר לנו להתבטא בו.

אין נביא בעירו... / אבי רוזנקרנץ

שנים רבות שאני מנסה (כנראה לא בהצלחה יתרה... אם ניבחן את המציאות העגומה שלנו) להעיר ולהאיר על אודות העובר על קהילת כפר הנשיא כבר תקופה לא נקצרה ובשנים האחרונות ביתר שאת.
גם נעירה שבועית של חמור שכמותי לא נפלה על אוזניים קשובות. והנה הובאה לידיעתי כתבה שפירסם ע"וד חגי מירום ח"כ בעברו וחבר קיבוץ (יפעת) לאחרונה.
הכתבה מתמצתת את התהליכים שכנראה אופייניים לא רק לכפר הנשיא! והרי ידוע שצרת רבים היחא נחמת טיפשים...
מומלץ לכול אחד לקרוא בעיון ולהקדיש מחשבה לכתוב.

על כן, מה בגליון זה? / דוד אלמן

אבי מצא לנכון להעלות את מאמרו של חגי מרום לעיתון.
ככלל, אני טוען שאין מקום למאמרים "זרים" ב"כל סוטה" אלא אם כן תהיה כתבת הסבר קטנה של המביא את המאמר שיסביר מדוע נוגע המאמר לחיינו.

במקרה זה, לא רק שהסכמתי עם אבי אלה שאני רואה במאמר שיקוף נאמן (נאמן מדי לצערי) למציאות הקיימת היום בקיבוצים כשכפר הנשיא נמצא עמוק במציאות זו.

פרטים לא אמסור כאן, מאחר ואני מאמין בדיבור פנים אל פנים, אומר רק שהדברים יועלו באסיפה, בשיחות עם הגורמים השונים הקשורים לנושא, בשיחות אישיות ובכל מקום שידרש.

אני מאמין שניתן להחזיר את כפר הנשיא להיות הבית והקהילה המיוחדת שהייתה לנו.

מקווה שלא אמצא עצמי כאותו דון-קישוט הנלחם בתחנות הרוח.

לצאת ממעגל הפחד

הקיבוצים המתחדשים הכניסו אליהם מנהלים, חלקם חיצוניים, והפכו את עצמם ליישובים המחלישים את החברים דווקא • הגיעה העת להקמת ועדה לזכויות אותם חברים, כי חברה קיבוצית שאינה מקדשת את חבריה, סופה שיפרצו מתוכה לשונות לבה ואש

השלב האבולוציוני הבא הוליד כלפי חברים המתעקשים לערער ולהתריין על הנושאים את עוינותו של הממסד. ולמי מהחברים אין ילד או נכד המבקש לבנות את ביתו בקיבוץ או בהרחבה או עובר בענפי הקיבוץ? ולמי מהם אין בחייו בקשה לעזרה?

ואז הופיע והתנחל בקהילה הקיבוצית מוטיב התלות, החשש והפחד. "אתה צודק", יגידו החברים לחבר שנשאר לעמוד על שלו, "אבל אל תצפה שאני אחתום על העצומה, ואל תצפה ממני שאבוא לומר את דעתי כפומבי, כי אני מפחד שזה יתגסק בי (או בכנ שלי, או בכנך שלי) ואולי לא יתייחסו לעניינים האישיים שלי". וכמאמר הברור, אם זה מתנהג כמו פחד, נראה כמו פחד ונשמע כפחד – זה פחד. מוטיב הפחד מפני ההנהלות והמנהלים הולך ומתרחב בקיבוצים המתחדשים. חברים מהלכים כחרשים, אילמים ועיוורים ומשלימים עם כך שווה גזירת ההתחדשות והז'מן. גם אין להם אמצעים להתגונן כפי שהיו רוצים מפני ההחלטות והתקנונים המשפטיים הנפתלים ומפני אופן התנהלות המנהלים. אנחנו פוגשים אותם בחשאי במשרדי עורכי הדין ושומעים (בסודיות) את קולם.

כאותה שעה נותנים רבים מהמנהלים דרור לשימוש בכ"ספים הגיהוליים של האגודות. המורשם בעורכי הדין (של הקיבוץ, לא של החברים הלילה) וברואי חשבון ויועצים, וכמעט ללא מגבלות ניהוליות תקציביות, הם מקדמים את התהליכים הנראים להם. ברוב הקיבוצים אין ההנהלה חושפת את גובה העלויות השנתיות של היועצים המשפטיים והאחרים של האגודה. הכול מוצג בדוחות הכספיים תחת סעיפי סל של "הוצאות הנהלה וכלליות". ומה אם ידרוש החבר כי יעמידו לרשותו יועץ משפטי להגנה על זכויותיו? ומה אם יבקש לקבל דעה שנייה? מן הסתם הוא ייענה בשלילה. בדי כי אין מנוס מלהקים בכל קיבוץ מתחדש ועדה שתגן על זכויות החברים; כזו שיתאפשר לה לכהון כל ניסוח ותקנון מוצע מנקודת הראות של זכויות החבר. יש להעניק לוועדה זו תקציבים וסמכויות. וכך ניתן יהיה לגבש בסופו של דבר אמנה לזכויות חבר הקיבוץ. כיום אין לזכויות אלו ביטוי ברוב התקנונים. חברה קיבוצית שאינה מקדשת את זכויותיהם ואת ח"ד ריזיותיהם של חבריה, ושאינה הורסת אותן בתוקנה, סופה שיפרצו מתוכה ביום מן הימים לשונות לבה ואש.

חגי מירום, עו"ד, בעבר חבר יבעת

היסודות החברתיים המכוננים של הקיבוץ בכל הקשור ליחסים שבינו לבין החבר כללו שוויון ערך האדם, החופש להביע דעה, השיתוף ושוויון הערך, השתתפות בתורה ויחסים הומניטריים והוגנים. ברבות השנים עבר הקיבוץ שהפך ל"מתחדש" תהפוכות מסוגים שונים, ומלבד האתוס הזיכרון הקולקטיבי העמום של הקיבוץ של פעם נותרו בו החברים ואגודת הקיבוץ. לתוך המערך הניהולי-ארגוני של הקיבוץ הוכנסו מנהלים בקהילה ובעסקים, חלקם הגדול חיצוניים, המשמשים כקב"לני ניהול וכיצוע, וניתנו להם סמכויות מרחיקות לכת. ברוב עם השינויים, וניתנו להם סמכויות מרחיקות לכת. ברוב "אסיפת הקיבוץ". מה שהיה פעם הלב הפועם של הרמ"ק קרטיה בקיבוץ, הפך לפורום לקבלת החלטות פורמליות ותקנוניות בניוטים של מנהלי הקיבוץ החדשים. הקיבוץ, שקיבל החלטות על שינוי אורחות חייו והחליט על הפרטת השירותים, שינה את אופי התנהלותו באמי צעות "תקנון קיבוץ מתחדש". לכאורה ניתן היה לצפות שיגברו בו הפרטיות והחופש (הפרטה?) אך למעשה נבנו בו חומות בצורות המחלישות את החברים דווקא. מהערך זה ההדרית נותר מעט מאוד.

והחברים, בעיקר הוותיקים שבהם, חשו עצמם מחל-שים, הקטינו ראש, הדירו רגליהם והפנו מבטם בעיקר אל התא המשפחתי שנותר להם – הילדים והנכדים.

כך הלכו החברים ואיבדו תשומת לב להחלטות אשר הוגשו להם באמצעות הוועד המנהל. והם, כסומים בארץ בה, נותנים את קולם לכל המלצה המוגשת להם. בעיקר אמורים הרברים באשר להמלצות בעלות האופי התקנוני והמשפטי המנסוהות על ידי עורכי הדין של אגודת הקיבוץ בוצ' בלא שהם מבינים עד תום את משמעויותיהן.

בהדרגה נוצר במספר ניכר מקרב הקיבוצים המתחדש שים מצב חדש של "עויבה פנימית". גדל והולך מספרם של חברי הקיבוץ העוברים אותו נפשית. אין הם מגלים עניין בהחלטות המתקבלות ובמשמעויות של החלטות אלו על חייהם ועל מידת החופש וההידריות המוקנות להם, והם נהדרים בהמוניהם לקלפיות לאשר את אשר התבקשו ולהמשיך לסגוד את עצמם. מתי המעט המבקר שים להבין ולהשפיע על שינויי הכיוון, נתפסים על ידי המנהלים כמטרדיים סדרתיים ועל ידי החברים (הספונים) כמתנגדים ברווחים וכלא רלוונטיים.